

РЕШЕНИЕ

№ 2069

гр. София, 18.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в публично заседание на 22.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6775** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост (ЗОБС).

Образувано е по жалба на М. И. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 1, против Заповед № РД-09-343 от 18.07.2011г. на кмета на район „Н.“, Столична община.

В жалбата се сочи, че с оспорваната заповед е постановено принудително напускане на общинското жилище, намиращо се на адрес[жк], [жилищен адрес] ет. 1, в която жалбоподателката живее към момента на подаване на жалбата. С оспорваната заповед е наредено да се из земе общинското жилище от М. И. Г., която го държи на отпаднало основание. Жалбоподателката твърди, че живее в жилището от 45 години, на 78 г. е, получава пенсия от 136 лв., която ѝ стига единствено да покрие разходите си, болна е, а синът ѝ е починал през 2009 г. и тя е останала сама в жилището. Моли да бъде отменена обжалваната заповед.

В съдебното заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – кметът на район „Н.“, Столична община, редовно призован, не изпраща представител. В писмено становище по делото, чрез юрк. Г., моли жалбата на М. Г. да бъде отхвърлена, като излага подробно основанията, подкрепящи искането му. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лв.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази доводите на страните, събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното от

фактическа и правна страна:

И. С. К., заедно с 9-членното му семейство, е настанен в ап. 56, вх. Г, бл. 16 със Заповед № 1076/20.07.1966 г. На 30.12.2005 г. е сключен Договор за наем по чл. 22, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община между Столична община и М. И. Г. в изпълнение на Заповедта за настаняване № 1076/20.07.1966 г. Имотът представлява частна общинска собственост и за него е съставен Акт за общинска собственост № 37 от 29.12.1996 г.

Видно от представената по делото справка от 09.03.2011 г. (л. 32), относно процесния общински имот, към дата 09.03.2011 г. жалбоподателя има непогасени задължения за консумативи, както следва: задължения към „Т.“ в размер на 2710,60 лв., установени съгласно писмо с входящ № РД-7000-61/22.02.2011г., и задължения към „Т.“ в размер на 2474,55 лв., установени с влязъл в сила съдебен акт.

Със Заповед № РД-09-115 от 11.03.2011 г. наемните правоотношения между Столична община, район „Н.“ и М. И. Г. са прекратени на основание чл. 33, ал. 1, т.1 от НРУУРОЖТСО – наемните отношения се прекратяват поради неплащане на наемната цена или на консумативните разноски за повече от 6 месеца. Постановено е жилището да се освободи в четиринадесет дневен срок от връчването на заповедта, което е извършено на 16.03.2011 г. С писмо до жалбоподателката с № РД-9400-460 от 14.04.2011 г., тя е уведомена и поканена доброволно да освободи апартамента в седемдневен срок, в противен случай ще бъде предприета процедура за принудително изземване. В срока за доброволно изпълнение, общинското жилище не е освободено.

Със Заповед № РД-09-343/18.07.2011 г., на основание Заповед № РД-09-115 от 11.03.2011 г., кметът на район „Н.“ е наредил да се иземе процесното общинско жилище, като принудителното изпълнение на Заповедта да се извърши на 03.08.2011 г. със съдействието на органите на Полицията. До Началника на 02 РУП-СДВР е изпратена молба за съдействие с № РД-6600-112/22.07.2011 г. Принудителното изземване е извършено на 03.08.2011 г. и жилището е запечатано.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно изричната разпоредба на чл. 65, ал. 4 ЗОБС, подадена е в срок от легитимирано лице, с правен интерес. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предвид заявените от жалбоподателя основания за оспорване и извършена съгласно чл. 168, ал. 1 АПК служебна проверка на процесния административен акт съдът установи, следното:

Заповед № РД-09-343 от 18.07.2011 г. е издадена от компетентен административен орган - кмета на район „Н.“, Столична община, съгласно чл. 65, ал. 2 ЗОБС.

Процесният административен акт е в предписаната от закона форма - мотивирана писмена заповед, същата е надлежно мотивирана с наличие на материалноправните предпоставки, предвидени в чл. 65, ал. 1 ЗОБС: имотът се държи без основание.

Съдът приема, че при издаване на оспорвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват основание за неговата отмяна.

По силата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС заповеди за изземване се издават при кумулативното наличие на следните предпоставки - да се касае за общински имот,

същият да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. В случая се установява, че имотът се държи без правно основание. За да е налице основание по смисъла на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС за ползване на имот общинска собственост, трябва да е създадена правна връзка по силата на закона или по волята на страните. Тя трябва да бъде между собственика и държателя на имота, а в случая такива правоотношения няма, доколкото Договорът за наем, сключен между страните, е прекратен със Заповед № РД-09-115 от 11.03.2011 г. на кмета на район „Н.". С определение от 03.08.2011 г. на жалбоподателя е указано да представи доказателство за обжалване на заповед № РД-09-115/11.03.2011 г. на кмета на район надежда, като до приключване на устните състезания по делото, такива доказателства не са представени.

Съгласно събраните по делото писмени доказателства, процесният имот е частна общинска собственост. Общината се легитимира като собственик на процесния кабинет с Акт за общинска собственост № 37 от 29.12.1996 г. По своята правна същност актът за общинска собственост представлява официален писмен свидетелстващ документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона и затова има обвързваща доказателствена сила за удостоверените с него обстоятелства относно: основанието за актуването на имота като общински, видът на собствеността, граници, бивши собственици и т. н.

Съдът приема, че оспорваната в настоящото производство Заповед е издадена при наличие на материалноправните предпоставки на чл. 65, ал. 1 ЗОБС, а именно:

Имотът да е общинска собственост: Съгласно чл. 5 ЗОБС общината установява правото си на собственост върху недвижимите имоти с акт за общинска собственост - официален документ, съставен по определения в закона ред, в установената форма, който има обвързваща доказателствена сила относно обстоятелствата, които удостоверява.

Имотът да се държи без основание, да се ползва не по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. В настоящия случай, съдът намира, че имотът се държи без основание, тъй като по делото не са представени доказателства същия да се владее на валидно правно основание, нещо повече, няма представени доказателства жалбоподателката да е обжалвала Заповед № РД-09-115 от 11.03.2011 г., с която е прекратено наемното правоотношение между страните по настоящото дело.

Настоящият състав приема, че оспорваната Заповед е съответна и на целта на закона - ползването на имоти, общинска собственост да се извършва само по императивно установените условия и ред.

Според чл. 143, ал. 4 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или оспорващия оттегли жалбата, подателя на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минимално възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. В съответствие с Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по т.д. № 5/2009 г., в случаите, когато съдът отхвърли оспорването, какъвто е настоящият случай, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административния орган е представляван от юрисконсулт в съдебно административното производство. От съдебните протоколи за проведените на 26.01.2012 г. и 22.03.2012 г. заседания по адм.д. № 6775/2011 г. на Административен съд София град, се установява, че процесуалният представител на ответника не се е явил и кмета на район Н., Столична община, не е бил представляван и защитаван от

юрисконсулт. С оглед изложеното, искането за присъждане на разноси е неоснователно.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, II отделение, 36-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Г. от [населено място], против Заповед № РД-09-343 от 18.07.2011г. на кмета на район „Н.“, Столична община.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: